

MÁRK EVANGÉLIUMA 15-16.

Jézust késő éjszaka tartóztatták le a Gecsemáné kertben, és azonnal Kajafás főpap és néhány vezető elé állították. Egy törvénytelen éjszakai pert tartottak, amelynek során olyan vádakot kíséreltek meg összegyűjteni, amelyekkel Jézust a római törvényszéken lehetett volna vádolni. Elhatározták, hogy Jézust halálra juttatják, de nem rendelkeztek a halálbüntetés végrehajtásához szükséges hatalommal. Ezt a büntetést csak Róma szabhatta ki.

Vallási pert indítottak Jézus ellen, melynek során sok tanút idéztek be, akik nem tudtak egymással megegyezően vallani. Végül a főpap azt kérdezte Jézustól: *„Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?”* Jézus ezt mondta: *‘Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.’* A főpap erre megszaggatta a ruháit, és így szólt: *‘Mi szükségünk van még tanúkra?’* Más szóval, nincs szükségünk tanúkra, mert ez az ember maga tanúskodott saját maga ellen. *„Hallottátok az istenkáromlást. Mi a ti véleményetek erről?’* Azok pedig együttesen kimondták az ítéletet, hogy méltó a halálra.

Csak hogy a római törvényszék nem fogja Jézust halálra ítélni a zsidó vallás elleni istenkáromlás miatt. Tudták, hogy amikor Jézust Pilátus elé állítják, akkor más vádpontokkal kell előhozakodniuk, mert a vallásos vádaknak nincs hitele a római törvényszéken.

Korán reggel haladéktalanul határozatot hoztak a főpapok a vénekkel, az írástudókkal és az egész nagytanáccsal együtt. Azután Jézust megkötözve elvitték, és átadták Pilátusnak.

Pilátus előtt Jézust Róma elleni lázítással vádolták. Szerintük, a vádlott önmagát királynak tartotta, ugyanakkor azt a hamis vádat is felhozták ellene, hogy azt mondta, hogy ne fizessenek adót a császárnak. A Róma elleni lázítás halálos büntetést vonhatott maga után.

Pilátus pedig megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő így válaszolt neki: „Te mondd.”
A főpapok hevesen vádolták őt.

Pilátus ismét megkérdezte tőle: „Nem felelsz semmit? Nézd, mennyire vádolnak!”

Jézus pedig többé semmit sem válaszolt, úgyhogy Pilátus nagyon elcsodálkozott.

Ünnepenként el szokott bocsátani nekik egy foglyot, akit ők kívántak.

Barabbás is fogságban volt azokkal a lázadókkal együtt, akik a lázadás idején gyilkosságot követtek el.

A sokaság tehát felmenve Pilátus elé, kérte tőle azt, amit mindig megtett nekik.

Ő pedig megkérdezte tőlük: „Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?” - mert tudta, hogy irigységből szolgáltatták ki Jézust a főpapok.

A főpapok azonban felbujtották a sokaságot, hogy inkább Barabbás elbocsátását követeljék.

Pilátus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?”

Azok ismét felkiáltottak: „Feszítsd meg!”

Pilátus megkérdezte tőlük: „De mi rosszat tett?” Azok pedig még hangosabban kiáltották: „Feszítsd meg!”

Pilátus eleget akart tenni a sokaság kívánságának, és szabadon bocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig miután megostoroztatta, kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

A Biblia kritikusai éveken keresztül azt állították, hogy a bibliai beszámolók nem hitelesek a Pilátusra tett utalások miatt. Sokáig a Rómáról szóló történeti forrásokban nem találtak egyetlen utalást sem arra, hogy bármikor is egy Pilátus nevű ember lett volna Júdea római kormányzója.

Ezek a kritikusok alig várják, hogy valami hibát találhassanak a Bibliában; szerintük a Biblia egyáltalán nem hiteles, mert olyan emberekről szól, akik sohasem léteztek. Mivel egyetlen más forrás sem nevezte meg Pilátust, mint római kormányzót, ezért a Biblia hitelét veszítette – állították - és nem bízhatunk benne.

Amikor Cezáreában kezdtek ásatásokat folytatni, rábukkantak egy igen érdekes kőtáblára, amelyen Pilátusnak, Júdea kormányzójának története szerepelt. Az összes kritikus Biblia ellen irányuló vádpontja azonnal hitelét veszítette, és a Biblia ismét kiállta a hitelesség próbáját. Azóta több archeológiai felfedezés erősítette meg Pilátus létezésének valóságát, és egyre többet tudunk életének történetéről.

Sokan minden pillanatban készen állnak, hogy megkérdőjelezzék a Biblia hitelességét, és hatalmas reklámot tudnak csapni maguk körül akkor, amikor a Biblia hitelességét vonják kétségbe. Amikor megtalálták Pilátus kőtábláját, a sajtó alig tett róla említést. Az említett fickók farkukat behúзва somfordáltak el abban a hiszemben, hogy az emberek elfelejtik korábbi vádpontjaikat.

Jézust azzal vádolják, hogy a zsidók királya, de valójában több annál. Ő a dicsőség királya.

Jézus nem védekezett. Ézsaiás ezt írta róla: *“Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.”*

Elképzelhető, hogy a sokaság, amely Pilátus előtt állt nem azért jött oda, hogy Jézus ítéletét nézze végig, hanem hogy Barabbást kiszabadítsák. Tudjuk, hogy a Barabbás elleni vád Róma elleni lázadás volt, ami a zsidók szempontjából egyáltalán nem számított bűnténynek. Rómának gyakran voltak Júdeában gondjai a lázadásokkal, mert ott sok olyan buzgó hazafi élt, aki gyűlölte Róma uralmát. Lehet, hogy Barabbás az emberek szemében nemzeti hős volt, mert volt mersze szembe szállni Rómával. A tömeg hősiük szabadon bocsátását kérte, és lehet, hogy nem nagyon voltak tisztában azzal, hogy ki is ez a Jézus.

Gyakran mondják, hogy lám a tömegek érzelmeire nem lehet számítani: hiszen néhány nappal korábban még azt énekelték, hogy *„Hozsánna, hozsánna, áldott Aki az Úr nevében jön”*, most pedig azt kiabálják, hogy *„Feszítsd meg!”* Lehet, hogy a két tömeg teljesen különböző emberekből állt, és nem volt szükség arra, hogy változtassanak a véleményükön.

Jézust halálra ítélték. Az összejűtt tömegben valószínűleg csak a főpapok és az írástudók jöttek Jézus elítélése érdekében, a többiek pedig Barabbás kiszabadítása miatt gyűlhetek össze. Barabbásra is gyakran ördögi fényt vetnek, mert nem értik hogyan lehet egy lázadó gyilkos szabadon bocsátását kérni, de hát pontosan ezért csodálták az emberek: szembe mert szállni Rómával.

Akárhogyan is volt, az emberek egy törvényen kívüli embert választottak egy olyannal szemben, aki betartotta a törvényt. Szomorú volt ez a választás, de hitelesen tükrözi az emberek hozzáállását: a törvényteleniséget választják a törvény helyett.

Pilátus egy olyan kérdést tett fel nekik, amely mindannyiunk számára aktuális: *„Mit tegyek akkor azzal, akit a zsidók királyának mondotok?”* Mindenkinek el kell döntenie a szívében, hogy mit fog tenni Jézussal - mert valamit mindenképpen tenni kell vele. Jézus radikális személy, ezért nem maradhatsz közömbös vele szemben. Vagy hiszel vagy nem hiszel neki, vagy

elfogadod, vagy elutasítod. Ha nem fogadod el, akkor elutasítod, és ha nem vallod meg, akkor megtagadod. Mindannyiotoknak döntenetek kell! Nincs középút!

Pilátus volt a bíró, mégis az embereket kérte fel arra, hogy irányítsák döntését. Ez szokatlan bírói magatartás volt, de ebben az esetben igen nagy jelentőséggel bírt, mert az emberek választása lett az ítélet. Itt egy személyes döntésről van szó, és minden egyes ember saját maga számára hozza meg, nem háríthatja Pilátusra a saját magára vonatkozó döntést. Az ember teljes felelősséggel tartozik e döntéssel, ítélettel kapcsolatban.

Bizonyos értelemben mindnyájan Jézus Krisztus bírái vagyunk: Vajon valóban Isten Fia volt, vagy pedig egy sarlatán csaló? Valóban a világ bűneiért halt meg, és valóban feltámadt a halálból, vagy az egész csak egy nagy átverés? Mindnnyünknek el kell döntenünk, hogy ezek valóban hiteles történelmi tények-e, vagy téves információk. Végső soron mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy mit tesz azzal a Jézussal kapcsolatban, akit Krisztusnak neveztek.

Az irónia ebben az, hogy a rá vonatkozó döntésed egyáltalán nem fogja befolyásolni Jézus sorsát, de annál inkább fogja befolyásolni a te sorsodat. Ha hiszel benne, elfogadod Őt és megvallod az emberek előtt, akkor örök életet kapsz. Ha nem hiszel benne, a sorsod örök kárhozat lesz. Ez igen súlyos dolog: én vagyok a bíró, de az ítéletem saját sorsomat határozza meg. Jézus van, volt, és mindig is lesz; a te döntésed nem fogja ezt megváltoztatni. Azt viszont meg fogja határozni, hogy hol fogod tölteni az örökkévalóságot.

Pilátus szeretett volna a tömeg kedvében járni. Ez az eljárás kényelmesnek tűnik, de nem igazságos. Behódolt a tömeg akarátának, ugyanakkor tudta, hogy tévesen ítélt. Veled is előfordult már, hogy a szívedben tudtad, hogy mi az igaz és mi a helyes. Tudtad, hogy mit kellett volna tenni, de a külső nyomás arra készítetted, hogy rosszul dönts és helytelenül cselekedj. Milyen szomorú, amikor valaki enged a nyomásnak, ahelyett, hogy az igazság mellett állna ki.

Pilátus az emberek kedvében járva szabadon bocsátotta Barabbást, Jézust pedig átadta, hogy feszítsék keresztre. A keresztre feszítés előtt azonban megostoroztatta.

Ez az ostromozás az egyik legkegyetlenebb római kínzásfajta volt. Olyan szörnyű büntetés volt, hogy törvényt hoztak arra vonatkozóan, hogy egyetlen római állampolgárságú foglyot sem lehet megostoroztatni, mielőtt egy szabályszerű perben el nem ítélik őket. Az ostromozás célja az információk kikényszerítése volt. A foglyot egy oszlophoz kötözték úgy, hogy a háta kifeszített állapotba került. Egy bőrből készült ostromra ólom- és üvegdarabokat erősítettek, amivel gyakorlatilag darabokra szaggatták a foglyok hátát. Harminckilenc csapást mértek rá, és mellette mindig ott állt egy jegyző, aki felírta a fogly minden egyes beismerő szavát. Az ostromozás során bevallottak mindent, amit elkövettek, mert ha vallottak, akkor az ütések kezdtek enyhülni. A kivégzés előtt a római kormány sok felfedetlen bűntényt tudott megoldani ezzel a módszerrel. Ez a módszer annyira fájdalmas volt, hogy - a feljegyzések szerint - sokan beleőrültek az ütésekbe, és ezt az ostromozást csak ritkán élték túl a vérveszteség és a szörnyű fájdalmak miatt.

Jézusnak nem volt mit bevallania. Ha nem hangzott el vallomás, akkor az ostrom egyre erősebben csapódott bele, amíg valamilyen vallomást ki nem szaladt a vádlott száján. Ennek hiányában Jézus a legerősebb ostromozást kaphatta, de ezzel még semmi sem ért véget.

A katonák elvitték őt a palota belsejébe, a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot.

A római katonák elkezdtek szórakozni és csúfolódni vele.

Felöltöztették bíborba, tövisből font koronát tettek a fejére és elkezdtek köszönteni: „Üdvözlég, zsidók királya!”

Figyelemre méltó ez a töviskorona, hiszen honnan ered a tövis? Mózes 1. könyvében Ádám fellázadt Isten ellen, és Isten felsorolta az embert és az asszonyt lázadásuk miatt utolérő átkokat, és ezt mondta: *„Legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövist és bogáncsot hajt neked.”*

Ezek a tövisek a bűnt követő átok eredményei voltak. Jézus itt készen áll a bűn átkának elhordozására - így igen találó, hogy töviskoronával koronázzák meg.

Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte.

Szinte magunk előtt látjuk őket, szinte halljuk a röhögésüket. Nem kell túlzottan megvetni őket ezért, mert nincs bennük valódi elutasítás, csak buta szórakozásként teszik mindezt.

Miután kigúnyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt.

Kényszerítették egy arra menő embert, cirénei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet.

A római katonának elég volt egyszerűen a válladra tennie a kardlapját, és máris utasíthatott arra, hogy mitévő légy – neked pedig engedelmeskedned kellett. Ha az utcán mentél, és egy római katona rátette a kardlapját a válladra, és azt mondta, hogy vidd a csomagomat egy mérföldön keresztül, akkor erre – törvényesen - kötelezhetett. Ugyancsak a törvény szerint ezt a fajta kényszermunkát egy mérföldnél tovább nem kellett végezned. Ehhez fűzött Jézus annak idején egy megjegyzést: *„Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre.”*

Simon vállára tették hát a kardlapot, és kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Simon bizonyára a páska ünnepére érkezett Jeruzsálembe, akárcsak a többi felnőtt zsidó férfi a világ minden tájáról. Történetesen éppen ott állt, és a római katona választása pont rá esett.

Több érdekes utalást is találhatunk azzal kapcsolatban, hogy annak ellenére, hogy Simon eddig nem ismerte Jézust, mégis ezúttal megtérhetett, és igen fontos szerepet vállalt a korai egyházban. Az Apostolok Cselekedetei 13. fejezetében ezt olvashatjuk: *„Antiókhában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek is hívtak”* Ez azt jelenti, hogy azon vének között szerepelt, akik Pált és Barnabást az első missziós útjukra küldték.

Rufusz és Alexander voltak a fiai. A Bibliában több utalást is találunk Rufuszra, és valószínű, hogy Márk azért jegyzi meg azt, hogy kik voltak a fiai, mert mindnyájan ismertek voltak a korai egyháztagok számra. Néhány további utalás lehetőséget nyújt arra, hogy valóban ezt feltételezzük Simonról és fiairól.

Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely,

Valószínűleg azért nevezték Koponya-helynek, mert a jeruzsálemi városfal Damaszkusz- és Heródes-kapuja között egy puszta sziklaszírt található, - amely egy ókori kőbánya maradványa - amelynek egy koponyához hasonló formája van.

Az is lehet, hogy azért nevezik Koponya-helynek, mert a rómaiak itt feszítették keresztre a foglyok többségét. A keresztfeszítésük és a haláluk közötti idő akár hat nap is lehetett, hiszen tulajdonképpen éhen és szomjan haltak a kereszten. Utána lehet, hogy csak egyszerűen levágták őket a keresztről, és a kutyák és a madarak lakmározta a hullákból. Elképzelhető, hogy sok kivégzett ember koponyája hevert szerte azon a helyen, és ebből eredt a hely neve.

Személyes véleményem szerint, az első lehet igaz, mert a mai napig látható, hogy e sziklának emberi koponyához hasonló formája van a Mória-hegy tetején.

és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el.

Egy akkori jeruzsálemi nőszövetség készítette ezt a mirhás bort, amelynek fájdalomcsillapító jellege volt. Eltompította a foglyok érzékeit, hogy ne érezzék annyira a keresztfeszítés fájdalmait. Amikor a foglyokat megfeszítették, mindig hoztak nekik ebből az italból. Jézusnak is felajánlották, de igen jelentős dolog, hogy visszautasította, azért, hogy megízlelje a halált minden ember helyett, és hogy tudja, hogy milyen érzés meghalni.

A követői közül sokat szintén keresztre feszítettek azért, mert hittek Jézus Krisztusban. Amikor Pétert kereszt általi halálra ítélték, akkor ő azt kérte, hogy a fejjel lefelé való keresztfeszítés kiváltságában részesülhessen, mert nem tartotta magát méltónak arra, hogy ugyanolyan halálban részesüljön, mint Ura.

Jézus kétségtelenül tudta, hogy a követői közül sokakat halálra köveznek, keresztre feszítenek, halálra vernek, megégetnek. Ezért inkább visszautasította a csillapító italt, hogy megismerje a halál fájdalmát, és később képes legyen megvigasztalni azokat, akik ugyanezen a fájdalomon és kínzáson fognak keresztül menni érte.

Ekkor keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon.

Lehetett neki szandálja, alsóruhája, deréköve, turbánja, és az a bizonyos köntös, amelyet szerető kezek szőttek számára egyetlen varrat nélkül. Miután megosztottak a ruháin, sorsot vetettek a köntösére, mert értelmetlenség lenne szétszaggatni, mert senkinek se lenne haszna egy rongydarabból.

Kilenc óra volt, amikor megfeszítették.

Felirat is volt a kereszten az ellene emelt vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Amikor egy foglyot halálra ítélték, akkor – a törvény értelmében - maga vitte a keresztfát a kivégzés helyére. Vele együtt négy római katona menetelt a vesztőhelyre. Az egyik katona elől ment, és egy táblát tartott, amelyre ráírták a fogoly elleni vádakat. Ez a menet mindig a leghoszabb úton járta végig a várost, és nagyon nagy zajt csapott, hogy az emberek szívébe félelmet ültessen a Rómával szembeni lázadással kapcsolatban.

Jézust is végigvitték a városon, és a mikor a keresztfeszítés helyére érkeztek, akkor a vádat is rászegezték a keresztfére.

Vele együtt feszítettek keresztre két rablót, egyet jobb, egyet pedig bal keze felől. És így teljesedett be az Írás, amely ezt mondja: „És bűnösök közé számlálták.” Az arra járók fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: „Nosza te, aki lerombolod a templomot, és felépítéd három nap alatt, mentsd meg magadat, szállj le a keresztről!”

Jézustól egyszer jelt kértek, mire azt válaszolta, hogy *„romboljátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem”*. Azt hitték, hogy Jézus arról a templomról beszél, amelyet Heródes kezdett el építtetni, és azt válaszolták, hogy *„negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépítéd?”* Nem értették meg, hogy Jézus a testének templomáról beszélt. Valóban elpusztították a testének templomát, de három nap alatt ismét felépítette azt, mert feltámadt. Jézus mondta: *„én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem.”*

Ha jártatok már Keleten, akkor el tudjátok képzelni az emberek fejcsóválását. Amikor az emberek ott egymással alkudoznak az utcán, vagy nézeteiket fejtik ki egymásnak, akkor igen hevesen gesztikulálnak. Ha elmentek a juhpiacra, és megfigyelitek a kecskék és juhok adásvételét, láthatjátok, hogy az emberek kiabálnak egymással, toppantanak a lábukkal, integetnek a kezükkel és hevesen csóválják a fejüket. Hallva őket, arra a következtetésre juttok, hogy a következő pillanatban előkapják a késeket és megölik egymást. Aztán végül egymás kezébe csapnak, és megkötik az üzletet, gazdát cserél a pénz és a kecske. Ilyen a kultúrájuk és a vérmérsékletük, teljes érzelmi csúcson működnek.

Ezek az emberek is kiabálva csóválják a fejüket Jézussal szemben.

Hasonlóan csúfolódtak a főpapok is maguk között az írástudókkal együtt, és így szóltak: „Másokat megmentett, de magát nem tudja megmenteni.”

Két kijelentés, amelyből az egyik igaz, a másik hamis. Igaz, hogy megmentett másokat, mert ez volt a küldetése, és emberek sokasága menekült meg általa: vakok, akiknek visszaadta látását; sánták, akik újra jártak; Lázárt a halálból támasztotta fel - másokat megmentett, ezt nem tagadhatták. Még az ellenségei is bevallották.

A téves állítás az, hogy önmagát nem tudja megmenteni. Meg tudta volna menteni magát: fellebezhetett volna Pilátusnál, mert Pilátus nagy erőfeszítéseket tett arra, hogy szabadon engedje. János evangéliumából még tisztábban kiderül, hogy Pilátus nagyon szerette volna őt szabadon bocsátani. Jézus azonban egyáltalán nem működött együtt Pilátussal, nem válaszolt neki. Ha a megfelelő dolgokat mondja, akkor Pilátus ejthette volna a vádakat és elkergethette volna a zsidókat a törvényszék elől.

Szerintem Jézus a tömegeket is meg tudta volna nyerni. Az érzelmek igen magasra hágtak, de hozzájuk szólva meg tudta volna menteni magát. Péternek korábban azt mondta: *„Tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondolod, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet? ... Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”* Megmenthette volna önmagát, ha hívja az angyalokat, hogy mentsék ki őt a gonoszok kezéből. Meg tudta volna menteni önmagát, de ezt nem tette meg.

Ironikusan hangzik a főpapok és az írástudók gúnyolódása: *„Másokat megmentett, önmagát nem tudja megmenteni.”* Ha ezt a kijelentést viszont egyben vizsgáljuk, akkor igaznak bizonyul, mert ha Jézus másokat akart megmenteni, akkor önmagát nem menthette meg. Hisz, ha megmenti önmagát, akkor másokat nem tud megmenteni. Az egyetlen út mások megmentésére, ha önmagát nem menti meg: csak úgy menthetett meg másokat, ha áldozatul adta önmagát.

„A Krisztus, az Izráel királya, szálljon le a keresztről, hogy lássuk, és higgyünk.” Azok is gyalázták, akik vele együtt voltak megfeszítve.

Lukács evangéliumából tudjuk, hogy később az egyik keresztrefeszített szíve megváltozott.

Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig.

Nincs egyetlen olyan természeti jelenség sem, amellyel ezt a sötétséget meg lehetne magyarázni. Nem lehetett napfogyatkozás, mert ez a páska ünnepekor történt, amikor telihold volt. Ilyenkor Hold meg a Nap egymással ellentétes helyen található a Földhöz képest. Ez a sötétség olyan volt, mintha maga a mennyország is elfátyolozta volna magát az emberek által elkövetett szörnyű gyilkosság elől.

Három órakor Jézus hangosan felkiáltott: „Elói, elói, lámá sabaktáni!” - ami ezt jelenti: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Márk a Jézus által beszélt arámi nyelven adja vissza szavait, hogy megértsük, hogy nem Illést hívta, hanem Istent. A 22.-ik zsoltár így kezdődik: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei.”*

Isten szentsége miatt hagyta el Jézust a kereszten, mert a bűn mindig elválasztja az embert Istentől. Amikor a világ bűnei Jézus vállára kerültek, akkor az Atyával való szoros kapcsolata megtört. Őt, aki a kezdetektől fogva Istennel volt, aki Isten dicsőségében osztozott már a világ kezdete előtt, elhagyja Isten, amikor a mi bűneinket rá helyezi. Minden ember helyett megízlette a halált, és megtapasztalta a bűn következményeit: a lelki halált és Istentől való elszakadást. Azért kiáltotta, hogy *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”*, hogy Isten minket soha se hagyjon el. Isten segítsen minket abban, hogy soha ne kelljen Jézus ezen imádságát megismételni.

Azok, akik bűnben élnek, akik nem fogadják el Jézust megváltójuknak, megtapasztalják az Istentől való elválasztottságot, amely maga a lelki halál. A Biblia szerint már életükben halottnak számítanak, és mindennek a következménye az örökkvaló, második halál lesz. Jézus azt mondta, hogy *„akkor szól a bal keze felől állókhoz is: Menjetek előlem, átkozottak...”* Ez az Istentől való elválasztás.

Néhányan az ott állók közül, akik meghallották, így szóltak: „Nézd, Illést hívja.” Valaki elfutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, nádszálra tűzte, inni adott neki, és így szólt: „Lássuk csak, eljön-e Illés, hogy levegye?” Jézus azonban hangosan felkiáltva kilehelte lelkét.

Pontosan úgy történt ahogy Jézus megmondta: „senki nem veheti el az életemet tőlem, hanem én adom azt oda; hatalmam van arra, hogy letegyem, és hatalmam van arra, hogy ismét visszavegyem.” Igen nagy hiba volt az egyház részéről, hogy oly sok éven keresztül a zsidókat vádolta Jézus keresztrefeszítéséért. Nem csak ők a felelősek ezért, hanem mi mindnyájan.

Ekkor a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Isten fogta a templom kárpitját, amely egyesek szerint 45 cm vastagon szőtt anyag volt, és egyszerűen kettéhasította - tetőtől talpig. Mit jelképezett ez a kárpit? Azt, hogy az Isten megközelíthetetlen az ember számára. Egyedül csak a főpap mert bemenni a kárpit mögé – évente egyszer.

Amikor Krisztus halála bekövetkezett, Isten kettészakította a kárpitot, és ezzel kijelentette, hogy „járuljatok tehát bizalommal a kegyelemem trónusához, hogy irgalmat nyerjeteek”, mert Jézus minden ember számára megnyitotta az utat Isten felé. Isten többé nem megközelíthetetlen: mindannyian odamehetünk ma Isten elé Jézus Krisztuson keresztül, mert a kárpit kettéhasadt, és szabad utunk van Istenhez.

Milyen dicsőséges dolog, hogy Krisztus által odamehetünk Isten elé! Nem kell azelőtt százszor megmosakodnunk, áldoznunk, mert az az egy áldozat olyan tökéletes, hogy mindannyiunk számára elegendő volt. Jézus azt mondta, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához csak énáltalam.”

Amikor a százados, aki vele szemben állt, látta, hogy így lehelte ki lelkét, ezt mondta: „Bizony, ez az ember Isten Fia volt!”

A százados elcsodálkozott, mert látta, hogy Jézusnak megvolt a hatalma arra, hogy egyszerűen elbocsássa a lelkét.

Voltak ott asszonyok is, akik távolról figyelték;

Lehet, hogy a városfalról figyelték, amely igen közel, kb. 60 méterre lehetett.

köztük a magdalai Mária, továbbá Mária, a kis Jakab és József anyja, valamint Salómé,

Mária, az anyja, ott állt a kereszt mellett, és olyan közel volt, hogy Jézus beszélni tudott hozzá. János is ott állt Máriával együtt. A többi Mária - a magdalai, akiből Jézus hét ördögöt űzött ki, és Mária, a kis Jakab anyja, aki valószínűleg Alfeus felesége volt, - és Salomé, kissé távolabb álltak a kerestől.

akik követték őt, és szolgáltak neki, amikor Galileában volt, és sok más asszony is, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.

Bizonyára nem sokat gondoltatok arra, hogy amikor Jézus a tanítványokkal utazott, bizony szükségük volt ételre, vagy amikor elszakadt a ruhájuk, akkor valakinek meg kellett varrnia azt. Az asszonyok egy csoportja főzött rájuk és kiszolgálták őket ezekben a gyakorlati dolgokban.

Amikor beesteledett, mivel az előkészület napja, vagyis szombat előtti nap volt, eljött arimátiai József, a nagytanács tekintélyes tagja, aki maga is várta az Isten országát; bátran bement Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

Pilátus csodálkozott azon, hogy már meghalt, ezért hívatta a századost, és megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már. Amikor ezt megtudta a századostól, kiadatta a holttestet Józsefnek. Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba, elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé.

A magdalai Mária és Mária, a József anyja pedig figyelte, hova helyezték őt.

Az egyik evangélium írója elmondja, hogy a keresztfeszítés helye közelében volt egy kert, amelyben egy sírbolt állt, amelyet még sosem használtak azelőtt. Ebbe a sírba helyezték Jézust.

A Golgota-hegy mellett felfedezték egy ókori kert maradványait, amelyben öntözőtartályok is voltak, és a kertben egy sírbolt is található. Meggyőződésem szerint ez az a sírhely, amelyben Jézus feküdt három napon és három éjjelen át. Mindig nagyon megrázó élmény belépni ebbe a sírboltba, és arra gondolni, hogy valószínűleg itt feküdt Jézus.

A sírhely előtt található annak a sziklának a helye, amelyet ajtóként használtak. A szikla nincs ott, de látható az a járat, ahol valamikor a zárósziklát görgették ki és be. Itt azt olvashatjuk, hogy ez a sírhely az arimátiai Józsefé volt, aki gazdag ember volt. Ő kikérte Jézus testét, és gyolcsba csavarta, majd a sírboltba helyezte.

Az idő rövideje miatt, mivel már este 6-kor elkezdődött az ünnepnap, nem volt idejük illatos kenetekkel bekenni a testet. A test begöngyölése viszont igen nagy tudást igényelt.

Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét.

A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, és erről beszéltek egymás között: „Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról?”

Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt.

És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek.

De az így szólt hozzájuk: „Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttek megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.”

Az első húsvét reggelen megérkeznek az asszonyok a sírhelyhez. A temetés után odagördített kő mögött a halott Isten koncepciója feküdt. Jézus azért jött, hogy felfedje az Atyát az emberek előtt. Az emberek szem elől tévesztették Istent, olyan sok téves elképzelésük volt róla. Még azok is, akik tanulmányozták az Írásokat sötétségben jártak. Jézus azért jött, hogy felfedje Isten valóságát az emberek előtt: „Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.”

Fülöpnek azt mondta Jézus: „Annyi ideje veletek vagyok, és nem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem lát, látja az Atyát.” Azért jött, hogy megmutassa az Atyát, és egy olyan Istent fedett fel nekik, aki szeret, együttérző, és érzékeny az emberek szükségleteire. Jézus mindig csak jött tett, segítette a nehézségben levőket, megnyitotta a vakok szemét, megerősítette a sántákat, életet adott a halottaknak. „Aki engem lát, látja az Atyát.”

Láttatok, hogy Isten mennyire szeretne az emberrel közösségben lenni. Az emberek viszont elutasították a szeretet Istenét, és kegyetlen gyűlölettel keresztre feszítették Jézust, és a testét

a sírboltba tették, majd ennek nyílásához gördítették a zárókövet. A kő mögött pedig ott feküdt a halott Isten koncepciója.

Ugyanakkor a kő mögött volt egy halott vallás is, mert Jézus egy teljesen új vallást hozott az emberek számára, amely különbözött minden eddigitől. Az emberek minden vallása arra alapul, hogy az embernek kell elérni Istenhez, de Jézus kijelentette, hogy Isten lenyúlt az emberekért, hogy elérje őket: *„Úgy szeretne Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta.”* Minden vallás felsorolja azokat a cselekedeteket, amelyeken keresztül az ember méltóvá válhat Istenhez. Jézus azt mondta, hogy *„Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”* Ahelyett, hogy azokról a cselekedetokről beszélt volna, amit az embernek kell megtennie, arról szólt, hogy Isten mit tett az emberért. Az ember megváltása nem a saját munkáján nyugszik, hanem Istenén és az embernek Isten elvégzett munkájába vetett hitén.

Az emberek elutasították azt a vallást, amely a megváltáson alapult. A görögök azt állították, hogy a megváltás lehetetlen: ha egy ember rosszá vált, akkor semmilyen remény sem maradt a megváltásra. De Jézus azt mondta, hogy van remény, mert Ő azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket, és reményt hozzon az emberiség számára. Az emberek azonban elutasították, megfeszítették, és a kő mögött a megváltás reménye is halott volt.

Akik a hét első napján, korán reggel odamentek a sírhoz, mit találtak? A kő el volt gördítve. Miért? Azért, hogy Jézus kijöhessen? Nem. Jézusnak nem volt arra szüksége, hogy kiengedjék onnan, mert át is léphetett volna a zárt kővön keresztül, hiszen később egyszerűen áthatott annak a háznak a falán, amelyben a tanítványok voltak. A követ tehát azért görgették el, hogy a tanítványok beléphessenek, és láthassák Isten munkáját.

Érdekes, hogy amikor mentek a sírhely felé, akkor azon aggodalmaskodtak, hogy ki fogja elgördíteni a követ. Tipikus, és teljes mértékben fölösleges aggodalom. Gyakran mi is így járunk. Mire az aggodalmunk helyszínére érünk, Isten már elkészítette a helyet, és mindenről gondoskodott. Isten elgördítette a követ. Az aggodás az idő és az energia értelmetlen pazarlása.

Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Az angyal azt mondta nekik, hogy adják hírül a tanítványoknak és Péternek. Hol találkoztunk Péterrel utoljára? A kétségbeesés mélységében volt, mert elbukott. Jézus utoljára akkor nézett Péterre, amikor a kakas megszólalt, és Péter - Jézus próféciája szerint - háromszor megtagadta. Ekkor Péter kiment, és keservesen sírt, mert oly csúfosan elbukott. Hisz Jézus azt mondta előtte: *„Mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. De miután feltámadtam, elöttetek megyek Galileába.”* Péter ezt mondta neki: *„Ha mindenki meg is botránkozik, én akkor sem.”* Jézus így szólt hozzá: *„Bizony, mondom néked: te még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.”* Ő azonban annál inkább mondta: *„Ha meg kell is hálnom veled, akkor sem tagadlak meg.”*

Ezután háromszor megragadta Jézus. Rá kellett jönnie, hogy bukott ember, és keservesen sírni kezdett. Ekkor láttuk Pétert utoljára.

A feltámadt Úr első üzenetében egy külön kis adalék volt: *„mondjátok meg Péternek...”* Az üzenet ezt jelentette: *„Tudom, hogy elbuknál, Péter, de én nem végeztem veled. Feltámadtam,*

Péter, és egy új fejezet kezdődik, új élet.” Nagyon érdekes nyomon követni azt a különleges utat, amelyen keresztül az Úr helyreállítja Péter hitét.

Vannak olyan kritikusok, akik szerint Márk evangéliumába nem kell belefoglalni ennek a fejezetnek a 9.-ik versétől kezdődő szakaszt, mert ezt csak egy későbbi író toldotta hozzá, és nem volt benne az eredeti kéziratban. Ezen feltevésüket arra alapozzák, hogy ez a rész hiányzik két ókori kéziratból: a Sinaiticus és a Vatikáni kézirat nem tartalmazza őket. Ez a két legrégebbi ma is ismert teljes kézirat.

A Sinaiticus i.sz. kb. 400-ban írták. A Sínai hegyen találták meg a Szent Katalin kolostorban, és ez a kézirat valóban nem tartalmazza ezt a részt. Viszont a kéziratok legnagyobb részében ott tallálható. Ezeket igaz, hogy később másolták, viszont két korai egyházatya, Iraneus és Hipolatus, is idéznek Márk evangéliumának ebből a részéből. Az érdekesség az, hogy mindketten i.sz. 200 és 300 között éltek, és kétségtelen, hogy a Sinaiticusnál régebbi kéziratokból kellett idézniük, mert mire az említett kéziratokat lemásolták, ők már halottak voltak.

Erőteljes bizonyíték ez tehát arra, hogy ez a rész valóban az eredeti Márk evangélium része volt, és kitörölték a Sinaiticusból és a Vaticanusból, amelyek az egyiptomi Alexandriából származtak. Az Antiókiából származó összes kézirat viszont egytől egyig tartalmazza ezt a részt.

A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak.

Ez már a harmadik nap volt, és ők még mindig síratták, hiszen teljesen kétségbe voltak esve. Minden reményüket Jézusba vetették. Abban reménykedtek, hogy megalapítja a királyságot, és teljesen összetörték keresztfeszítése miatt. Mária elment a tanítványokhoz, és elmondta, hogy látta Jézust a kertben, de nem hittek neki.

Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek.

Lukács evangéliumában többet olvashatunk erről – az emmauszi úton – történt eseményről.

Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.

Bizonyos értelemben véve megnyugtató, hogy ilyen szkeptikusok voltak, mert ez még inkább bizonyítja a feltámadt Krisztust. Az igazi bizonyítékok viszont a megváltozott életek voltak: figyeljük meg őket a feltámadás előtt és után.

Ezután így szólt hozzájuk: „Menjetek el szerte az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”

A megbízás most az egész világra szól. Eredetileg Jézus Izrael elveszett bárányaihoz küldte őket, de most már az egész világra szóló küldetést kaptak.

„Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.”

Jánosnál azt olvashatjuk, hogy *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.”* Vagy az egyik, vagy a másik hajóban ülsz. Vagy hiszel, vagy nem, vagy megváltott vagy, vagy elkárhozott.

„Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”

Ezek a jelek akkor válhatnak valóra a tanítványok életében, ha teljesítik a parancsot: az egész világon hirdetik az evangéliumot. Ennek hirdetése közben beszélhetnek új nyelveken, ördögöket űzhetnek ki, kígyókat vehetnek kezükbe. Málta szigetén egy mérges kígyó tekeredett Pál kezére, és a helyiek azt mondták, hogy bizonyára igen gonosz ember lehet, mert annak ellenére, hogy megmenekült a hajótörésből az istenek nem engedik, hogy tovább éljen. Várták, hogy Pál egyszer csak felfordul és meghal. Pál csak lerázta ezt a kígyót a tűzbe, és miután nem halt meg, az emberek egy idő után azt kezdték mondogatni, hogy bizonyára isten lehet, és istenként akarták imádni.

Vannak olyan szekták, amelyek manapság igen buta módon mérges kígyókkal szórakoznak, nyelveken beszélnek, és egymásnak adogatják a kígyókat. Egy szélsőséges lelkipásztor pedig mérges italt itatott a véneivel, hogy megtudja, hogy van-e elég hitük ahhoz, hogy a templomban szolgáljanak. Egyeseknek nem volt elég hitük, és a lelkészt gyilkossági kísérlettel vádolják.

Amikor a Sátán Jézust a templom tetejére állította azt mondta neki: *„Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.”* Jézus ezt mondta neki: *„Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!”* Az Úr sohasem kér senkit arra, hogy szándékosan veszélybe kerüljön azért, hogy bármit is bebizonyítson.

Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült.

Azok pedig elmentek, hirdették az ígét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.

A Biblia világosan mutatja a sorrendet. A jeleket sohasem lehet játékra, erőfitogtatásra, szórakoztatásra használni azért, hogy felkeltsük az emberek érdeklődését. A Bibliában a jeleket arra használták, hogy megerősítsék a kijelentett igazságokat. Akik manapság csodaszolgálatokkal járnak a világot, és magukat reklámozzák azzal, hogy embereket gyógyítanak, azok a jeleket és a csodákat arra használják, hogy az emberek figyelmét saját magukra vonják, és nem követik a Szentírásban leírtakat. A jelek célja az, hogy megerősítsék az általuk hirdetett valóságot, hogy Jézus feltámadt a halálból. A jelek csak követték a tanítást, nem pedig annak előjárói voltak. Minden esetben, amikor a jeleket első helyre teszik, megváltoztatják az Isten által felállított sorrendet. Az első Isten igazságának kijelentése, a jelek csak utána következhetnek.